

Arrest

nr. 121 910 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juni 2012 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 3 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. B. COOREMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 23 maart 2009.

Op 18 maart 2009 meldde verzoeker zich aan bij de dienst bevolking van de stad Gent om inlichtingen in te winnen over een voorgenomen samenlevingscontract met mevrouw C. S.

Op 17 februari 2010 meldde verzoeker zich aan bij de dienst bevolking van de stad Gent om inlichtingen in te winnen over een voorgenomen huwelijk met mevrouw C. D, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 9 juli 2010 verklaart verzoeker opnieuw het Rijk te zijn binnengekomen en werd hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 1 september 2010.

Op 5 oktober 2010 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 24 juni 2011 verleende het parket van de procureur des Konings te Gent negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk met mevrouw C. D. en werd het huwelijk geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Op 27 juli 2011 meldde verzoeker zich aan bij de dienst bevolking van de stad Gent in het kader van een voorgenomen wettelijke samenwoning met mevrouw C. D.

Op 1 september 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk en op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 30 oktober 2011.

Op 13 oktober 2011 heeft verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met mevrouw C. D.

Op 16 november 2011 heeft verzoeker een tweede aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 maart 2012 heeft verzoeker een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 30 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers tweede aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 5 juni 2012 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.03.2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene maximum 815.94€ inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 973€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Op 3 oktober 2012 legde verzoeker nog een aantal bijkomende stukken voor in het kader van zijn (reeds beëindigde) aanvraag gezinshereniging.

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn synthesesamenvatting drie middelen aan.

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter, 2de lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat "de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene maximum 815,94€ inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 973€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. ”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van het vermoeden iuris tantum dat is geschapen in het wetsartikel dus tot het besluit komt dat de Belgische onderdaan in casu een maximum inkomen per maand heeft van 815,94€.

Terwijl dit evenwel niet met de werkelijkheid overeenkomt. Uit stuk 5a blijkt dat mevrouw D. over een maandelijks inkomen beschikt van 890,58 euro, uit stuk 5b blijkt dat mevrouw D. over een maandelijks inkomen beschikt van 906,60 euro en uit stuk 5c blijkt dat mevrouw D. over een maandelijks inkomen beschikt van 1.208,70 euro.

Dat voor mevrouw D. dan ook een gemiddeld inkomen moet worden weerhouden van 1.001,96 euro.

Dat daarnaast geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van verzoeker. Dat uit de stukken 4a-4e blijkt dat verzoeker een gemiddeld maandelijks inkomen ontvangt van 443,07 euro. Dat verzoeker en zijn Belgische partner wel degelijk ook over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken. Dat bijgevolg verzoeker aan de wettelijke voorwaarden voldoet van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet wettelijk kan besluiten dat niet aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werd voldaan. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Artikel 40ter, 2de lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

In zijn eerste middel voert verzoeker aan dat artikel 40ter, 2de lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet geschonden is omdat niet met de werkelijke bestaansmiddelen zou rekening gehouden zijn. Hij meent dat uit de voorgelegde stukken een gemiddeld inkomen voor de Belgische partner van verzoeker van 1001,96 euro zou moeten weerhouden worden en dat eveneens ten onrechte geen rekening is gehouden met het maandelijks inkomen van verzoeker zelf. De Raad stelt echter vast dat de stukken 5b en 5c, in tegenstelling tot stuk 5 a, inderdaad aanwijzingen zijn van een grotere arbeidsongeschiktheidsuitkering. Beide stukken dateren echter van september 2012 en werden overgemaakt aan verweerder in oktober 2012, terwijl de bestreden beslissing dateert van juni 2012. Ook wat betreft de stukken die een aanwijzing van het inkomen van verzoeker betreffen, dient te worden vastgesteld dat deze niet werden neergelegd door verzoeker alvorens de beoordeling door verweerder doch pas na de bestreden beslissing werden neergelegd.

De Raad dient zich bij zijn wettigheidstoets te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*), zodat hij geen rekening kan houden met stukken waarover verweerder op dat ogenblik niet beschikte.

Er kan geen schending van artikel 40ter, 2de lid, eerste streepje worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker eveneens de schending aan van artikel 40ter, 2de lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat "de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene maximum 815,94€ inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 973€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. "

Terwijl overeenkomstig artikel 40ter, 2e lid, eerste streepje aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geacht wordt te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dat door het gebruik van het woord 'geacht' in het wetsartikel met andere woorden een vermoeden iuris tantum wordt gecreëerd.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer niet is voldaan aan het vermoeden iuris tantum, een behoeftenanalyse moet worden gemaakt van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan moet worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Dat deze behoeftenanalyse niet werd gemaakt, minstens dit niet blijkt uit de weigeringsbeslissing, en dan ook niet kan besloten worden over welk financieel minimum de Belg en verzoeker dient te beschikken om een waardig leven te verzekeren.

*Dat zelfs wanneer het inkomen van de Belg zou worden bepaald op 815,94 euro per maand zoals gesteld in de weigeringsbeslissing, quod non, dit niet automatisch betekent dat dit inkomen niet voldoende zou zijn voor de Belg en verzoeker om een waardig leven te leiden. Het feit dat het gezin (2 personen) reeds meerdere jaren in België verblijft en waardig leeft, creëert het vermoeden dat zij net wél degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken. Men stelt een *contradictio in terminis* door aan te nemen dat een koppel gedurende meerdere jaren probleemloos samenleeft met een bepaald inkomen en tegelijkertijd aan te nemen dat dat bepaald inkomen niet voldoende is om een minimum aan waardigheid voor het koppel te garanderen. Door het gedurende meerdere jaren waardig samenleven bewijzen het koppel en dus ook verzoeker net anders.*

Deze situatie waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie enerzijds genoeg nam met een enkel stuk waaruit een inkomen bleek van 815,94 EUR zonder verder onderzoek dienaangaande ondanks hij blijkbaar (op basis van het gevoerde verweer) kon vermoeden dat er mogelijks te weinig documenten waren overgelegd en anderzijds ervan op de hoogte was dat verzoeker reeds enkele jaren samenwoonde met zijn partner, maar toch zonder verder onderzoek besloot dat het koppel niet over een voldoende inkomen beschikte om een minimum aan waardigheid te garanderen, is niet correct en is niet zorgvuldig. De concrete elementen noodzaakten een behoeftanalyse en deze behoeftanalyse is niet gemaakt geweest waardoor de rechten van verzoeker werden miskend en geschonden. Dat wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwisting het eerste middel ongegrond verklaart, er moet op gewezen worden dat ook dan de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettelijk kon besluiten dat niet werd voldaan aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aangezien geen behoeftanalyse werd gemaakt van de Belg en verzoeker, hetgeen nochtans was noodzaak gelet op de concrete feitelijke situatie (het blijkelijke lage inkomen enerzijds en het meerdere jaren waardig samenwonen anderzijds), en dus ook niet kon besloten worden dat het inkomen van de Belg en verzoeker niet volstaat om aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te voldoen. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker voert in zijn tweede middel opnieuw de schending aan van artikel 40ter, 2de lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet nergens kan worden afgeleid dat verweerder een behoeftanalyse zou moeten maken. Zulks kan niet afgeleid worden uit het woord "geacht" zoals verzoeker voorhoudt. Op dit punt wordt geen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangetoond.

De Raad meent verder dat verzoeker *in casu* vertrekt van de verkeerde premisse wanneer hij stelt dat verweerder zou aangenomen hebben dat hij en zijn Belgische partner al meerdere jaren probleemloos en waardig samenleven. De Raad leest dit geenszins in de bestreden beslissing, waar verweerder enkel opmerkt dat het inkomen van de Belgische partner, zijnde 815,94 euro per maand reeds beneden de armoedegrens ligt voor 1 persoon, laat staan dat verzoeker eveneens van dit inkomen een waardig leven zou kunnen leiden. Een zogenaamde *contradictio in terminis* tussen het aanvaarden van het waardig leven enerzijds en het vaststellen van onvoldoende inkomsten voor een menswaardig leven anderzijds, ontwaart de Raad dus niet.

Het is bijkomend uiteraard zo dat de bewijslast bij verzoeker ligt om de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aan te tonen. Het is geenszins correct wanneer verzoeker stelt dat verweerder zelf moet "vermoeden" dat de voorgelegde inkomsten niet zullen overeenkomen met de werkelijke inkomsten en dan zelf verder onderzoek moet ondernemen om na te gaan wat nu de werkelijke bestaansmiddelen zijn waarover verzoeker beschikt. Het is evident zo dat verzoeker zelf de zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle dienstige stukken tijdig voor de bestreden beslissing voor te leggen. Mochten bepaalde stukken die wijzen op een hoger inkomen pas na de bestreden beslissing zijn opgemaakt, dan verhindert dit verzoeker niet een nieuwe aanvraag in te dienen. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, kon verweerder enkel rekening houden met de destijds voorgelegde inkomsten van 815,94 euro en heeft hij volgens de Raad niet op onredelijke wijze beslist dat deze niet overeenkomen met stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Een schending van het aangevoerde artikel 40ter, 2de lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet kan niet worden aanvaard.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker voert in zijn derde middel de schending aan van artikel 62, 1ste lid van de vreemdelingenwet.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat "de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene maximum 815,94€ inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 973€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. ”

Terwijl overeenkomstig artikel 62 de administratieve beslissingen met redenen moet worden omkleed. Dat hieruit mag worden afgeleid dat administratieve beslissingen afdoende moeten worden gemotiveerd om te kunnen besluiten tot het niet voldoen aan een voorwaarde. Dat evenwel, door enkel het vermoeden iuris tantum in de motivatie op te nemen als reden om de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige niet voldaan te zien, die Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing niet op afdoende wijze motiveert. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet motiveren waarom aan de wettelijke voorwaarde niet werd voldaan. Dat deze voorwaarde nog steeds bestaat uit het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Dat niet kan worden afgeleid uit de motivering van de weigeringsbeslissing dat verzoeker en de Belg hier niet over beschikken aangezien er geen behoeftanalyse werd gemaakt, dit minstens niet blijkt uit de motivering. Verweester beweert in haar verweer dat een behoeftanalyse wel degelijk werd gemaakt. Verweester wordt gesommeerd deze behoeftanalyse voor te leggen. Niettemin is deze analyse in elk geval niet opgenomen in de weigeringsbeslissing zodat zij in elk geval faalt in haar motiveringsplicht die geldt zowel in feite als in rechte. Dat de motivering van de weigeringsbeslissing de casus bijgevolg louter in abstracto beoordeelt. Dat een motivering minstens in concreto dient te gebeuren aangezien een administratieve beslissing anders louter zou kunnen verwijzen naar het wettelijk artikel waar zij haar beslissing op steunt zonder dit afdoende te motiveren waarom dit wettelijk artikel wel of niet wordt toegepast. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Verzoeker voert in zijn derde middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt verwezen naar de juridische gronden waarop de beslissing is genomen, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ook de feitelijke motieven zijn duidelijk vermeld, met name dat het inkomen van de echtgenote van verzoeker, zijnde 815,94 euro per maand beneden de armoedegrens ligt voor een alleenstaande, zodat dit te laag ligt om een minimum aan waardigheid te garanderen voor zowel verzoeker als voor zijn partner.

De Raad kan bijgevolg niet volgen dat enkel naar wat verzoeker het vermoeden *iuris tantum* van het wetsartikel noemt, met name de grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zou verwezen zijn. Er werd wel degelijk feitelijk en *in concreto* gemotiveerd waarom verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft voldaan.

Waar verzoeker stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat er een behoeftanalyse werd gemaakt, verliest verzoeker echter uit het oog dat verweerder zich er niet toe heeft beperkt te stellen dat de bestaansmiddelen van zijn echtgenote lager liggen dan *“honderd twintig*

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”, zoals hij zelf aangeeft. Verweerder heeft, na een onderzoek van de aangetoonde bestaansmiddelen, geïnd dat het inkomen van verzoekers echtgenote beneden het bedrag ligt dat als armoederisicogrens wordt beschouwd. Hij heeft hierbij uiteengezet dat dit inkomen veel te laag is om een minimum aan waardigheid voor verzoeker en partner te garanderen. Uit deze toelichting blijkt dat verweerder de vereiste behoefteanalyse heeft doorgevoerd. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU